

Korte inleiding bij de feestelijke kunstschauw in het kader van de expositie van Arno Beijk in het Koningskerkje.

Je zou het op het eerste oog misschien niet zeggen maar de schilderijen van Arno Beijk zijn behoorlijk confronterend. Als je een eerste blik over de schilderijen laat gaan heb je waarschijnlijk eerder het idee dat ze sprookjesachtig zijn. En dat is ook zo. Maar dat maakt de schilderijen tegelijkertijd ook zo confronterend. Want sprookjesachtig is immers een sfeer die ver van onze dagelijkse realiteit ligt. Die wij eigenlijk niet meer in de ware betekenis kunnen vatten. En dat is ook het geval met de bossen en de landschappen die Arno Beijk schildert. Ze laten ons een realiteit zien die buiten ons gewone waarnemingsvermogen valt. Een beeld van het bos dat mijlenver van ons idee daarvan afstaat. De schilderijen van Arno Beijk zijn de verbeelding van een waarachtige bosbeleving, een beleving waartoe wij helemaal niet meer in staat zijn. Daarom zijn de schilderijen zo confronterend. Soms zijn er mensen opgenomen in de bosschilderijen van Arno Beijk. Het is onvermijdelijk, deze mensen, dat zijn wij! Wij staan daar, als verdwaalde recreanten in een vreemde omgeving. In onze groteske uitdossing, als symbool van wie we denken te zijn, hebben we zelf niet in de gaten hoe groot de kloof is tussen ons en het bos. Volslagen vervreemd zijn we van het oerwezen van de natuur, al lang niet meer in staat om de buitengewoonheden van het bos te zien. En als je met dit onvermogen oog in oog te staat, dat is confronterend! Maar deze situatie heeft ook een andere kant. Door onze onmacht te erkennen biedt zich een mogelijkheid aan om het verloren gegane kunnen te hervinden. Al is het maar in de vorm van een herinnering. De kunst van Arno Beijk nodigt ons uit om een poging te wagen! Sla die uitnodiging niet af!

1 april 2012
Wil Friesen